

Петя Дубарова

На петнайсетгодишните

Аз съм гъвкава, млада, петнайсетгодишна,
аз съм толкова млада за пръв път до днес,
несравнима съм с цвят на напъпила вишна.
Нямам плахост и кротост, и сладък финес.

Нося тъмния чар на червена лъвица,
цяла в пищния хаос на джунгли и дни,
а съм всъщност и морска, и в моите зеници
властно вдига морето зелени стени.

Нося синята кръв на жена индианка,
с бясна сила в мен ври Оцеолова власт.
Вижте, вижте сърцето на моята сянка –
многосърца, стоцветна, различна съм аз,

а съм само една – и за пръв път съм млада,
като грабната в миг от дървото сълза,
като пламък, изригнал от девствена клада,
като лумнала бързо нагоре лоза.

Ще раста, ще натрупам във себе си дните
и живота във трудния негов синтез,
ала своята сила петнайсетгодишна
ще запазя такава, каквато е днес.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6059>]